

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **S. – D. Košice**, R., 040 01 Košice, IČO: X., proti žalovanému: **F., spol. s r. o.**, ul. L., X., IČO: X., zastúpenému advokátkou JUDr. M. G., M., 040 11 Košice, **o zaplatenie 1 571 242,50 Sk s príslušenstvom**, na odvolanie žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 Cb/1292/1996-165 zo dňa 24. októbra 2008, takto

r o z h o d o l :

Uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 24. októbra 2008 č. k. 4 Cb/1292/1996-165 v napadnutej časti výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd napadnutým uznesením konanie zastavil a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalovaný po podaní žaloby pohľadávku zaplatil spoločnosti H. R. spol. s r. o., na základe čoho vzal žalobca žalobu celkom späť, s čím žalovaný súhlasil. Podľa obsahu spisu žalovaný na základe Dohody o vzájomnom vysporiadaní a splátkovom kalendári zo dňa 6. júna 2000 uzavretej medzi spoločnosťou H. R., spol. s r. o., a žalovaným bol povinný zaplatiť spoločnosti H. R., s. r. o., sumu 860 000 Sk, čo uznal a dohodol splátkový kalendár. Žalovaný tvrdil, že ešte v roku 2000 bola pohľadávka splatená spoločnosti H. R., spol. s r. o. Žalobca súdu nepreukázal skutočnosť, na základe ktorej spoločnosť H. R., spol. s r. o., získala uvedenú pohľadávku, pretože nepredložil súdu zmluvu o postúpení

pohľadávky, prípadne iný dôkaz o takomto prevode práv, resp. o oprávnení tejto spoločnosti pohľadávku v jeho prospech vymáhať. Vzhľadom na tieto okolnosti súd o trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. tak, že účastníci nemajú právo na ich náhradu.

Žalovaný podal proti tomuto rozhodnutiu v zákonom stanovenej lehote odvolanie s návrhom, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil v časti výroku o trovách konania tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania vrátane trov právneho zastúpenia. Uviedol, že výrok o trovách považuje za vecne nesprávny a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré trpí vadou uvedenou v § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p. Ďalej uviedol, že žalobca dňa 7. júla 1999 pohľadávku vo výške 1 571 242,50 Sk odplatne postúpil na tretiu osobu, a to na J. K., bytom M. N., ktorý ju celú následne postúpil na spoločnosť H. R., spol. s r. o. Žalovaný tvrdí, že týmto konaním žalobca stratil aktívnu vecnú legitímáciu v tomto spore, pričom postúpenie pohľadávky neoznámil a naďalej sa napriek tejto skutočnosti domáhal na žalovanom zaplata celú pohľadávku, ktorý bol tak nútený v konaní využiť právnu pomoc. Žalovaný tvrdí, že žalobca až pod hrozbou neúspechu v spore podaním zo dňa 8. augusta 2008 vzal žalobu v celom rozsahu späť a žiadal konanie zastaviť, s čím žalovaný podaním zo dňa 28. augusta 2008 súhlasil s tým, aby súd zaviazal žalobcu k náhrade trov súdneho konania podľa § 147 ods. 1 O. s. p., pretože žalobca zbytočným vedením a predlžovaním sporu po strate aktívnej vecnej legitímácie zaviniť, že žalovanému vznikli následne ďalšie trovy na právne zastúpenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý vo veci konal ako odvolací súd, po prejednaní veci podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

Ako vyplýva z obsahu spisu, žaloba proti žalovanému bola podaná dňa 11. júna 1996 z titulu porušenia zmluvy o dielo č. 24/95 uzavretej dňa 10. novembra 1995 medzi účastníkmi konania. V zmysle tejto zmluvy žalobca faktúrou č. 30/12/92 vyfakturoval žalovanému cenu diela vo výške 4 071 242 Sk so splatnosťou 25. decembra 1995. Žalovaný na uvedenú faktúru uhradil dňa 23. januára 1996 sumu 1 500 000 Sk a dňa 12. februára 1 000 000 Sk. Listom zo dňa 4. marca 1996 bol žalovaný vyzvaný na zaplata dlžnej čiastky 1 571 242,50 Sk.

Na výzvu žalovaný nereagoval. Žalobca si zároveň uplatnil aj sankciu z omeškania podľa zmluvy o dielo vo výške 0,05% od 25. decembra 1995 až do zaplatenia a trovy konania.

Podaním zo dňa 8. augusta 2008 žalobca vzal žalobu celkom späť a navrhol konanie zastaviť. Odôvodnil to tým, že až na pojednávaní dňa 16. mája 2008 zistil, že žalovaný svoj dlh vyrovnal. Uviedol tiež, že žalovaný pohľadávku uznal a postupníckej organizácii ju aj uhradil, preto nemá nárok na trovy súdneho konania.

Podľa ust. § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p., žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Podľa ust. § 146 ods. 2 O. s. p., ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Podľa § 147 ods. 1 O. s. p., účastníkovi alebo jeho zástupcovi môže súd uložiť, aby uhradili trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, ak ich spôsobili svojím zavinením, alebo, ak tieto trovy vznikli náhodou, ktorá sa im prihodila.

Je nesporné, že žalobca podal žalobu voči žalovanému dôvodne. Žalovaný v konaní namietal oprávnenosť uplatnenej pohľadávky z viacerých dôvodov, no napokon ju uznal a aj zaplatil na základe Dohody o vzájomnom vysporiadaní a splátkovom kalendári, ktorú uzavrel dňa 06. 06. 2000 so spoločnosťou H. R., s. r. o., Košice, ktorý pohľadávku získal postúpením od žalobcu. Žalovaný teda plnil postupníkovi v zmysle splátkového kalendára až po dôvodne podanej žalobe a dôvodom späťvzatia bol zánik záväzku jeho splnením. Žalovaný v konaní pred súdom prvého stupňa žiadal náhradu trov konania podľa § 147 ods. 1 O. s. p., ale bez toho, aby si ich vyčíslil, hoci išlo o trovy právneho zastúpenia, preto súd prvého stupňa odhliadnuc od iných dôvodov rozhodol správne, keď mu ich náhradu nepriznal. V odvolaní žiadal priznanie trov právneho zastúpenia s odkazom na ustanovenie § 146 ods. 2 druhá veta O. s. p., ktorý platí v prípadoch, keď ku späťvzatiu dôvodne podanej žaloby viedlo správanie žalovaného.

S prihliadnutím na všetky okolnosti odvolací súd má za to, že dôvodom späťvzatia bolo správanie žalovaného, ktorým bolo vyrovnanie dlhu (teda skôr žalobca by mal mať

nárok na náhradu trov konania, tieto si však neuplatnil, hoci zaplatil súdny poplatok za dôvodnú žalobu vo výške 62 848 Sk).

Okrem toho, predmetom náhrady môžu byť iba trovy, ktoré boli potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva. Trovy právneho zastúpenia, ktoré vznikli žalovanému po tom, ako svoj dlh zaplatil (čo stačilo v konaní preukázať), však sotva možno považovať za trovy účelne vynaložené na bránenie práva.

Vzhľadom na uvedené, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti výroku o trovách konania potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne.

V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi trovy odvolacieho konania nevznikli, preto mu nebola priznaná ich náhrada.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave 30. januára 2009

**JUDr. Zuzana Ď u r i š o v á, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: M.